

norste Lov om friere Lægevirkfomhed har vistnok en lignende Affattelse som Lovforslaget her, og saavidt jeg erindrer, hedder det i dens § 1, at det „paa fyldestgjørende Maade“ skal bevises, at de Bedkommende formaa at helbrede; men dette „fyldestgjørende“ er jo heller ikke noget bestemt Begreb, og enten man bruger den Betegnelse eller man bruger Betegnelsen „paalidelige Attester“, er vel omtrent det Samme; idet de, der skulle give Tilladelsen, lige godt ville kunne gjøre Indvendinger, hvad enten det ene eller det andet af de to Udtryk staar i Loven. — Der er ogsaa Klaget over, at det er altfor urimeligt Vidt, kun at give Bedkommende Lov til at behandle de Sygdomme, som de autoriserede Læger ikke kunne helbrede; ja, det er ganske vist en snæver Betragtning, der er lagt til Grund i Forslagets § 1, men det er min Mening, at, kunde vi endda naae at faae en Lov af saadant Indhold, vilde vi allerede være komne vidt. Jeg er nemlig vis paa, at mangan Patient kommer fra Læger med den Beseed: Vi kunne ikke gjøre Mere for Dig. Jeg skal ikke her nævne Personer, men jeg tror at være istand til at godtgjøre, at Folk, der have søgt Læger, ere paa et vist Stadium af deres Sygdomme bleone udfreone med den Erklæring: Ja, nu er Du kommen saa vidt; vi kunne ikke gjøre Mere for Dig. Naar nu imidlertid en saadan Mand alligevel kan faae sin fulde Førlighed tilbage, beviser dette jo, at der udenfor Lægestanden findes Folk, der formaa at helbrede i saadanne Tilfælde, hvor Lægerne ikke ere istand dertil, og det er især den Slags Patienter, der blive saa ubehagelig berørte af den Stilling, Lægerne nu have. De Folk, der blive helbrede hos Lægen, have selvfølgelig forsaavidt mindre Interesse i den foreliggende Sag. — Jeg tror altsaa, at der virkelig kan blive Brug for Lovforslaget med den Affattelse, det nu har, men kan der findes en anden med et friere Sving, skal jeg gjerne gaa med dertil. Det er paa ingen Maade min Hensigt her at ville have det forstaaet paa den Maade, at jeg har Mistillid til Lægevidensskaben, hvad ogsaa det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) fremhaveede for sit Bedkommende, at han ikke havde, men jeg tror at turde sige uden at gaa for vidt, at paa dette Omraade, saavel som paa andre, viser Vidensskaben sig mange Gange i det praktiske Liv som mindre heldig. Derimod kan jo siges, at det ikke er noget Bevis; nei, ganske vist, men jeg mener, at, hvad angaar Lægevirkfomheden, udkræver den Egenstaber, som ikke læres paa Universitetet og ikke ved et langvarigt Studium; det er Noget, Bedkommende maa have af Naturen (Modsigelse). Det kan gjerne være, at denne Betragtning møder Modstand, men det er ialtsald min Opfattelse, og naar det er det, maa jeg ogsaa se Sagen med de Dine. Dermed skal jeg forøvrigt slutte og anbefale Lovforslaget.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal holde mig til det foreliggende Lovforslag, og jeg vil da blot gjøre et Par Bemærkninger til det, idet jeg forresten i flere Henseender kan henholde mig til, hvad der er sagt af ærede Lægere og navnlig af den ærede Folkethingsmand for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen). Lovforslaget er, saaledes som det ligger for, ikke rigtig klart for mig, jeg forstaaer ikke ret, hvorledes det skal opfattes, men jeg vil gjøre nogle Bemærkninger om de forskjellige Alternativer, som jeg kan tænke mig i den Henseende kunne have forespøvet de ærede Forslagsstillere. Jeg tror da, at det, der egentlig er Lyngdepunktet ved Spørgsmaalet, er, hvem der skal være berettiget til at afgjøre, om det Fornødne er oplyst, for at den omtalte begrænsede Ret til Lægepraxis kan indrømmes en Person, altsaa om det skal være Justitsministeren, der skal bedømme, om der er tilveiebragt tilstrækkeligt Bevis for, at de Paagjældende have særlig Indsigt og fortrinlig Duelighed i at behandle visse Sygdomme, og om de Attester ere tilstrækkelige, der gaa ud paa at godtgjøre, at han har helbredet Folk, som autoriserede Læger ikke have kunnet helbrede; det er, forekommer det mig, det egentlige Lyngdepunkt i Sagen, om det er Justitsministeren, der skal bedømme dette, eller ikke. Hvis det skal være Justitsministerens Skjøn, der i saa Henseende skal være afgjørende, forekommer det mig rigtignok, at man med Føle kan sige, at dette Forslag vistnok er saa langt fra at udvide den Frihed, der allerede nu bestaar, eller som det er Udsgit til at faae paa dette Øebet, at man snarere maa sige, at den indskrænkes, thi hvis det skal opfattes saaledes, forlanger jo Lovforslaget ikke alene ligesom den nuværende Lovgivning, at det skal være oplyst, at den Paagjældende har erhvervet sig særlig Indsigt og fortrinlig Duelighed, men Lovforslaget forlanger tillige, hvad der efter min Mening rigtignok bliver meget vanskeligt for Noget at tilveiebringe Bevis for, at han har kunnet kurere Folk, som autoriserede Læger ikke have kunnet helbrede. Det er efter min Mening et meget betydeligt Tilhæng til de Betingelser, som alt kræves, og derfor synes jeg, at den Indvending mod Lovforslaget er berettiget, at under Forudsætning af, at det skal være Justitsministeren overladt at bedømme, om de foreliggende Dokumenter, Attester, eller hvad man nu vil kalde det, godtgjøre disse Ting, er Lovforslaget ikke noget Fremskridt i den nu bestaaende Tingenes Tilstand. Men er det derimod ikke Meningen, er det de ærede Forslagsstilleres Mening, at Justitsministeren ikke skal være berettiget til at bedømme dette, men at de, der blot komme med nogle Attester, udstedte af ellers paalidelige Folk, det vil sige udstedte af Folk, hvis almindelige, borgerlige Sanddrubed der ingen Grund er til at drage i Tvivl, skulle være berettigede til at fordr